

ningen med Afſlaget være den, at man har antaget, at Bedkommende, ved at begive ſig ud af Riget og tage faſt Ophold i Slesvig, har miſtet ſin Egenſkab ſom danſk Statsborger. Hvad der udtræves til at være danſk Statsborger, har man ikke nogen legal Definition paa; det er jo et Syſtemudtryk, og ſaa vidt jeg veed, forſtaar man ved danſke Statsborgere de ſaakaldte ſtabige Underſaattig eller Saadanne, der ſtaa i ſtabigt Underſaattigt Forhold til Landet. Men nu vil det jo let ſes, at, hvis den Omſtandighed, at Bedkommende forlader Landet og tager faſt Ophold i Slesvig, medfører, at han taber ſin Egenſkab af danſk Statsborger, har den hele Beſtemmelse i § 2 Intet at ſige, men Paragraphen er overflødig. Hvad ſhulde diſſe Hjemſtedsbeviſer ellers hjælpe til? Naar Bedkommende bor her, behøver han ikke noget Hjemſtedsbeviſ, og for et aldeles midlertidigt kort Ophold i Hertugdømmerne behøver han det heller ikke. Den eneſte Brug, han har for det, er, naar han begiver ſig til Hertugdømmerne og tager faſt Ophold der; men naar han, ved at tage faſt Ophold der, miſter den Betingeſe, under hvilken Hjemſtedsbeviſ kan gives ham, vil det faktisk ſige, at han i intet Tilfælde kan faae Hjemſtedsbeviſ, naar han har Brug for det. Om denne Fortolkning af § 2 er rigtig, vil jeg lade ſtaa hen. Imidlertid er det jo en Beſtemmelse, ſom ikke kan gjøres til Gjenſtand for Domſtolenes Fortolkning, men kun for adminiſtrativ Fortolkning, og naar Miniſteren, hvad jeg næſten maa antage, fortolker Paragraphen paa denne Maade, kan jeg ikke negte, at jeg tror, der er Anledning til at faae en Forandring i den beſtaaende Lovgivning. De Perſoner, ſom det væſentlig vil komme til at angaa, ere jo Perſoner af Landboſtanden. Mange af dem kunne være udvandrede her til Danmark af patriotiſke Motiver, om jeg ſaa maa ſige, og det er overmaade vanſkeligt for diſſe Perſoner, ſom for en ſtor Del have taget Bopæl i Grændſedistriktene, f. Ex. at faae Tjeneste, idet de ikke kunne ſøge en ſaadan paa den anden Side af Grændſen uden at viſitere at blive uoviſte. Naar man erindrer, at § 2 jo giver Miniſteriet fuldstændig fri Haand til at beſtemme, om det overhovedet vil meddele Hjemſtedsbeviſ eller ikke — det er ganſke overladt til Miniſteriets Skjøn — indſer jeg ikke, at der kan være nogen overordentlig Fare ved at give Paragraphen en mere udvidet Anvendelſe end den, ſom kan tilſtedes, hvis man fortolker Ordene paa den Maade, ſom det lader til, at Miniſteriet gjør. — Andragendet under Nr. 3 gaar ud paa at erholde Indfødsret. Saaledes lyder det, men ved at læſe Aktſtykkerne igjennem, ſer man, at det, Andrageren egentlig ønsker, er Hjemſtedsbeviſ, og han søger kun Indfødsret, fordi han mener, det ſhulde være en nødvendig Betingeſe for at erholde Hjemſtedsbeviſ. Jeg kan ikke negte, at Andrageren kan have nogen Grund til at blive lidt uklar over, hvorledes han ſkal

bære ſig ad med at faae Hjemſtedsbeviſ, naar man ſer hen til de Reſolutioner, ſom ere givne paa de af ham indgivne Andragender. Andrageren hedder Claus Hinrichſen; han er i ſin Tid udvandrethertil tilligemed ſin Fader og øvrige Familie; efter at Faderen havde ladet ſig løſe fra ſit underſaattige Forhold til Preuſſen. Familien tog Bopæl her i Landet; Claus Hinrichſen blev udfkrevet til Militærtjeneste og gjorde Tjeneste ved 12te Bataillon. Familien er ſenere igjen udvandrethertil Slesvig, og Claus Hinrichſer er medfulgt efter ſpecielt at have ſøgt og erholdt fra de militære Autoriteter Reſetilladelſe til Udlandet indtil 31te Juli 1879. Nu kan han imidlertid ikke opholde ſig i Udlandet uden at viſitere Udviſning, naar han ikke har Hjemſtedsbeviſ, og derfor maa han jo ſøge det. Han har tre Gange anſøgt derom, men tre Gange ſaet Afſlag. Diſſe Afſlag ere imidlertid motiverede paa en Maade, ſom om Regjeringen mente, at § 2 i Loven af 9de Marts 1872 ſlet ikke exiſterede, idet den har ſtøttet Afſlagene paa, at han ikke kan antages i Henhold til Artikel 19 i Traktat af 30te Oktober 1864 at have bevaret ſin Egenſkab ſom danſk Underſaat. Det er jo ganſke viſt, men det er ikke nogen tilſtrækkelig Grund til at negte ham Hjemſtedsbeviſ efter § 2. Alſaa maa man antage, at Miniſteriet mener ſom ſaa, at der overhovedet i dette Tilfælde ſlet ikke er Anvendelſe for § 2 i Loven af 9de Marts 1872. Jeg maa i ſaa Hendeende gjøre opmærksom paa, at det foreligger ſige Tilfælde efter min Anſkuelſe er noget forſkjelligt fra det under No. 1 nævnte. Andrageren under Nr. 1, Møller, har begivet ſig til Slesvig uden paa nogen ſom helſt Maade at antyde, at det kunde være hans Henſigt at vende tilbage hertil. At man i ſlige Tilfælde vil ſige, at den, der begiver ſig ud af Riget og tager faſt Ophold i Udlandet uden i mindſte Maade at tilſkjendegive, at han nogensinde agter at vende tilbage, ikke længere kan betragtes ſom danſk Statsborger, kan være muligt; men den, ſom begiver ſig ud af Riget efter at have begjæret Reſetilladelſe hos de militære Autoriteter, under hvem han ſtaar, indtil et viſt Tidspunkt, forekommer mig derved ſaa tydelig, ſom man overhovedet i ſlige Forhold kan forlange, at have angivet ſin Henſigt at vende tilbage til Danmark, naar hans Permiſſion er udløben. Jeg kan derfor egentlig ikke ſkjønne, at Miniſteriet, ſelv om man vil lægge den ſtrange Fortolkning til Grund, ſom det synes at anvende, i dette Tilfælde har været beſjæret til at ſige, at det ikke ſer ſig i Stand til at meddele ham Hjemſtedsbeviſ efter Lovens § 2. Udvalget har derfor ment at maatte henſtille Sagen til fornyet Overveielſe af Indenrigsminiſteriet, hvilken Henſtilling naturligtviſ ikke betyder Andet, end at Sagen forelægges Miniſteriet, for ſaa vidt angaar Spørgsmaalet om, hvor vidt ikke de almindelige Betingelſer ere til Stede for, at Andrageren